

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΑΔΥΝΑΜΗ

LAUREN ROBERTS

Παράτολη

ΒΙΒΛΙΟ 2

*Προδότρια. Μάρτυρας.
Προορισμένοι ο ένας για τον άλλον.*

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Παράτολμ**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Reckless

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster, Λονδίνο 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Roberts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ – ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ: Jojo Elliott

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Bob Lea

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου: Lauren Roberts, 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

© Χάρτη και γενεαλογικού δέντρου: Jojo Elliott, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2025

ISBN 978-618-01-5969-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

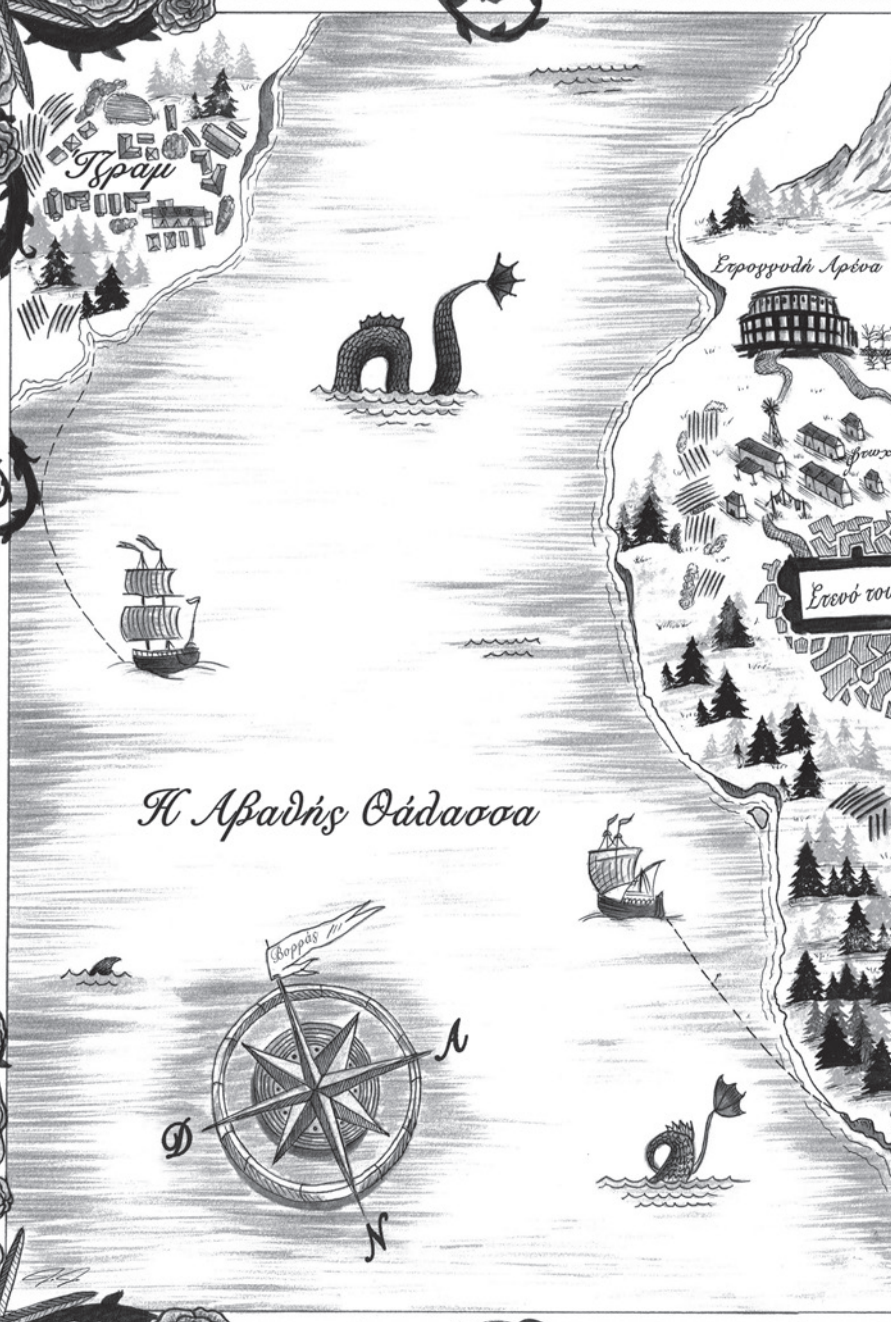
LAUREN ROBERTS

Παράτολμη

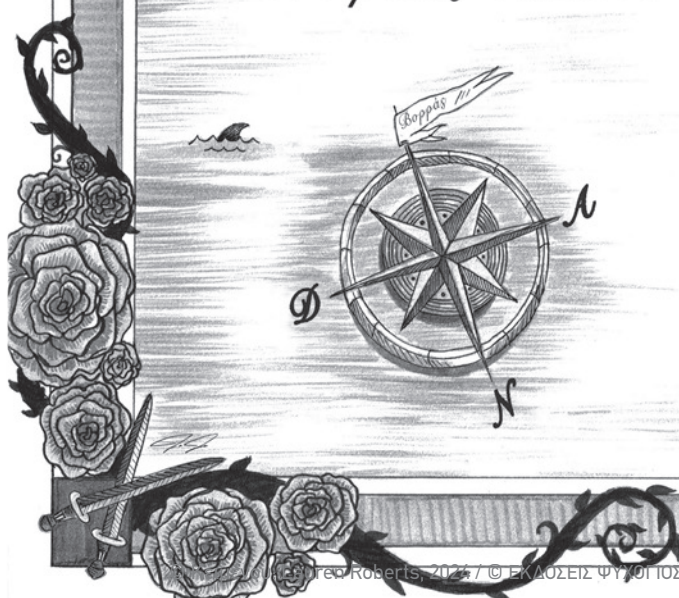
Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

*Για τις ριψοκίνδυνες ψυχές
που τολμούν να αγαπήσουν και να αγαπηθούν*

Η Αβαθής Θάλασσα

Απόκρημνο
Βουνό

Καταπέδιο των Ψυχών

Ντόπ

Έρημος
της Καμίνου

Δάσος των Ψιδόρων

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ, ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΧΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΝΑΥΣΟΙ

Γενεαλογικό δέντρο
των Άζερ

Ρόλαντ Αζερ

Τάιρα Καέλις 3γ

Ελάρα Αζερ

Αιυτεν Χέιζ

1γ 3κ

Φάβιαν Αζερ

Σαμόρα Ουφ

Άβα Αζερ

Έντρικ Αζερ

Μάιλα Ρόου

Κάι Αζερ

Λάντιαν Αζερ

Ασπεν Μόιρα

Κιι Αζερ

Αιρις Μόιρα

{ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΚΛΑΣ} {ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΕΝΤΡΙΚ ΑΖΕΡ}

{Ο ΕΝΤΡΙΚ ΑΖΕΡ ΕΞΟΡΙΖΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟΥΣ}

Βάλερι Αζερ

Κοέν Μόιρα 1γ 3κ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

☞ Αριστοκράτες της Τάντο γ ~ γιος

☞ Αριστοκράτες της Ίζραμ κ ~ κόρη

☼ Αριστοκράτες της Ντορ ☞ Αποθανών

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΪ

Οι διάδρομοι είναι απόκοσμα άδειοι τέτοια ώρα.
Ακριβώς όπως κάθε χρόνο.

Περπατάω με την ησυχία μου, ξεκλέβοντας αυτό το ίχνος γαλήνης για τον εαυτό μου. Αν και η κλεμμένη ευτυχία δεν είναι παρά ένα καταπνιγμένο χάος.

Επιλέγω να αγνοήσω αυτή τη σκέψη καθώς στρίβω σ' έναν σκοτεινό διάδρομο, με τα βήματά μου να ηχούν μαλακά στο σμαραγδί χαλί. Το κάστρο που κοιμάται είναι ανακουφιστικό, η μοναχικότητα σπάνιο φαινόμενο για τους αριστοκράτες.

Αριστοκράτης.

Σχεδόν επιτρέπω στον εαυτό μου να γελάσει με τον τίτλο. Συχνά ξεχνώ τι ήμουν πριν από αυτό που έγινα.

Πρίγκιπας προτού γίνω Εκτελεστής. Ένα αγόρι προτού γίνω τέρας.

Σήμερα, όμως, δεν είμαι κανένας. Σήμερα μπορώ απλώς να είμαι με αυτήν που θα έπρεπε να ήμουν.

Ένα απαλό φως διαχέεται κάτω από τις πόρτες της κουζίνας. Καταφέρνω να χαμογελάσω ελαφρά στη θέα του.

Κάθε χρόνο. Είναι πάντα εδώ κάθε χρόνο.

Σπρώχνω μαλακά τις πόρτες και εισέρχομαι στη λιμνούλα φωτός που δημιουργούν κάμποσα κεριά που τρεμοπαίζουν. Η

γλυκιά μυρωδιά της ζύμης και της κανέλας αιωρείται στον αέρα, τυλίγοντάς με με ζεστασιά και αναμνήσεις.

«Σηκώνεσαι νωρίτερα κάθε χρόνο».

Ανταποκρίνομαι στο χαμόγελο της Γκέιλ μ' ένα μικρό, δικό μου χαμόγελο. Η ποδιά της είναι πασπαλισμένη με κανέλα, το πρόσωπό της γεμάτο αλεύρι. Σκαρφαλώνω στον ίδιο πάγκο που κάθομαι από τότε που ήμουν αρκετά μεγάλος για να τον φτάνω – με τις παλάμες μου πιεσμένες από κάτω μου και τις ουλές μου να κολλάνε εξαιτίας του πάγκου.

Νιώθω μια παρηγοριά στην κανονικότητα όλων αυτών.

Χαμογελάω στη γυναίκα που ουσιαστικά με μεγάλωσε, η οποία ανασηκώνει νωχελικά τον έναν ώμο της. «Κάθε χρόνο κοιμάμαι λιγότερο».

Όταν τα χέρια της καταλήγουν στους γοφούς της, ξέρω ότι παλεύει με την επιθυμία να με μαλώσει. «Με ανησυχείς, Κάι».

«Και πότε δε σε ανησυχώ;» λέω ανάλαφρα.

«Μιλώ σοβαρά». Κουνάει το δάχτυλο, με τη χειρονομία ν' απευθύνεται σε όλο μου το σώμα. «Είσαι πολύ μικρός για να τα αντιμετωπίζεις όλα αυτά. Μου φαίνεται σαν να ήταν μόλις χθες που τρέχατε στην κουζίνα μου εσύ κι ο Κιτ...»

Στην αναφορά του σταματά να μιλάει, αναγκάζοντάς με να αναζωογονήσω την ετοιμοθάνατη κουβέντα. «Στην πραγματικότητα, ήρθα από το γραφείο του πατέρα...» λέω και κάνω αρκετά μεγάλη παύση για ν' αναστενάξω από τη μύτη μου, «το γραφείο του... Κιτ».

Η Γκέιλ γνέφει αργά.

«Δεν το έχει εγκαταλείψει από τη στέψη του, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν το έχει εγκαταλείψει. Και ούτε εγώ έμεινα εκεί πολύ». Περνάω το χέρι μου ανάμεσα από τα ατημέλητα μαλλιά μου. «Απλώς με ενημέρωσε για την πρώτη μου αποστολή».

Η Γκέιλ παραμένει σιωπηλή μια μεγάλη στιγμή. «Έχει να κάνει μ' εκείνη, έτσι δεν είναι;»

Γνέφω καταφατικά. «Έχει να κάνει μ' εκείνη».

«Κι εσύ...»

«Θα ολοκληρώσω την αποστολή; Θα κάνω ό,τι μου λένε;» τελειώνω για λογαριασμό της την ερώτηση. «Φυσικά. Είναι το καθήκον μου».

Άλλη μια μεγάλη παύση. «Και θυμήθηκε ο Κιτ τι μέρα είναι σήμερα;»

Σηκώνω αργά το βλέμμα μου, χαμογελώντας λυπημένα καθώς συναντώ το δικό της. «Δεν είναι δουλειά του να θυμάται».

«Μάλιστα», λέει και αναστενάζει. «Λοιπόν, φέτος έφτιαξα μόνο ένα, ούτως ή άλλως. Σκέφτηκα ότι δε θα ήταν σε θέση να έρθει μαζί σου».

Κάνει ένα βήμα στην άκρη, αποκαλύπτοντας ένα γυαλιστερό μελωμένο ψωμάκι δίπλα στον φούρνο. Κατεβαίνω από τον πάγκο, χαμογελώντας καθώς την πλησιάζω. Μόνο αφότου τη φιλήσω στο μάγουλο μου δίνει το πιάτο.

«Άντε τώρα, πήγαινε», με διώχνει. «Πήγαινε να περάσεις λίγο χρόνο μαζί της».

«Σ' ευχαριστώ, Γκέιλ», λέω απαλά. «Για κάθε χρόνο».

«Και για τους υπόλοιπους που θα ακολουθήσουν». Μου κλείνει το μάτι προτού με σπρώξει προς την πόρτα.

Ρίχνω μια ματιά πίσω μου, σ' αυτή τη γυναίκα που έγινε μητέρα μου όταν αδυνατούσε η βασίλισσα. Ήταν όλο ζεστές αγκαλιές και στοργή, επιπλήξεις που μου άξιζαν και πολυπόθητη έγκριση.

Αναρωτιέμαι πού θα βρίσκονταν οι αδελφοί Άζερ χωρίς αυτήν.

«Κάι;»

Έχω μισοβγεί από την πόρτα, όταν σταματώ και γυρνάω να την κοιτάξω.

«Όλοι την αγαπούσαμε», λέει σιγανά.

«Το ξέρω». Κουνάω καταφατικά το κεφάλι μου. «Κι εκείνη το ήξερε».

Και μετά τα πόδια μου με οδηγούν στον γεμάτο σκιές διάδρομο παραπέρα.

Το μελωμένο ψωμάκι που βρίσκεται στο πιάτο που κρατάω είναι δελεαστικό, μυρίζει κανέλα, ζάχαρη και πιο ξέγνοιαστες εποχές. Όμως, αντ' αυτού, αναγκάζω τον εαυτό μου να συγκεντρωθεί στη γνώριμη διαδρομή προς τους κήπους, την ίδια διαδρομή που ακολουθώ από τις κουζίνες κάθε χρόνο τέτοια εποχή.

Σε λίγο κατευθύνομαι προς τις φαρδιές πόρτες που με χωρίζουν από τους κήπους στην άλλη πλευρά. Μετά βίας ρίχνω μια ματιά στους Αυτοκρατορικούς που στέκονται φρουροί ή σ' εκείνους που κοιμούνται αδρανείς δίπλα τους. Οι λίγοι που είναι ξύπνιοι προσποιούνται ότι δεν προσέχουν το μελωμένο ψωμάκι που κουβαλάω μαζί μου στο σκοτάδι.

Ακολουθώ το λιθόστρωτο μονοπάτι ανάμεσα στις σειρές από ζωηρόχρωμα λουλούδια που δεν μπορώ να διακρίνω στις σκιές. Παντού στον κήπο βρίσκονται αγάλματα καλυμμένα με κισσό, σε αρκετά από τα οποία λείπουν κομμάτια πέτρας εξαιτίας πολλών πτώσεων που σίγουρα δεν είχαν καμία σχέση μ' εμένα. Το σιντριβάνι κυματίζει στο κέντρο όλων αυτών, θυμίζοντάς μου τις πνιγηρές μέρες και την προφανή χαζομάρα που έκανε τον Κιτ κι εμένα να βουτήξουμε μέσα του.

Όμως είμαι εδώ γι' αυτό που βρίσκεται πέρα από τον κήπο.

Προχωρώ στη μαλακή έκταση από γρασίδι που κάποτε ήταν στρωμένη με χρωματιστά χαλιά για τον χορό της δεύτερης Δο-

κιμασίας. Χωρίς να επιτρέψω στον εαυτό μου να αναπολήσει περισσότερο εκείνη τη νύχτα, ακολουθώ το φως του φεγγαριού που χαϊδεύει με τα χλομά του δάχτυλα το περίγραμμά της.

Η ιτιά μοιάζει στοιχειωμένη και σαγηνευτική, με τα φύλλα της να θροΐζουν στο απαλό αεράκι. Διατρέχω με το βλέμμα μου κάθε κρεμασμένο κλαδί. Κάθε ρίζα που ξεπροβάλλει από το χώμα. Κάθε σπιθαμή της είναι όμορφη και γερή.

Περνάω ανάμεσα από το παραπέτασμα των φύλλων για να βρεθώ κάτω από το δέντρο που επισκέπτομαι όσο συχνά μου το επιτρέπει η ζωή – όμως πάντοτε τη συγκεκριμένη μέρα, με ένα μελωμένο ψωμάκι στο χέρι μου. Διατρέχω με τα δάχτυλά μου τον τραχύ φλοιό του κορμού, ακολουθώντας τις γνώριμες αυλακιές του.

Σύντομα παίρνω τη γνώριμη θέση μου κάτω από το πανύψηλο δέντρο, περνώντας το χέρι μου πάνω από το γόνατό μου. Ισορροπώντας το πιάτο σε μια ιδιαίτερα μεγάλη ρίζα, ανασύρω ένα μικρό σπιρτόκουτο από την τσέπη μου.

«Δεν μπόρεσα να βρω κερί φέτος, συγγνώμη». Ανάβω το σπίρτο, παρατηρώντας τη μικρή φλόγα που τώρα φουντώνει στο ξυλάκι. «Οπότε αυτό θα πρέπει να είναι αρκετό».

Πιέζω το σπίρτο στο κέντρο του μελωμένου ψωμιού, χαμογελώντας ελαφρά μπροστά στο αξιολύπητο θέαμα. Περιμένω μια στιγμή, παρακολουθώντας το να καίγεται και να βάφει το ογκώδες δέντρο με την τρεμάμενη λάμψη του.

Μετά κοιτάζω χαμηλά δίπλα μου, αγγίζοντας με το χέρι μου το μαλακό χορτάρι στο σημείο εκείνο.

«Χρόνια πολλά, Αντ».

Φυσάω το αυτοσχέδιο κερί, αφήνοντας το σκοτάδι να μας καταπιεί πλήρως.

Κεφάλαιο 1

ΠΕΪΝΤΙΝ

Το αίμα μου είναι χρήσιμο μόνο αν καταφέρει να παραμείνει εντός του σώματός μου.

Το μυαλό μου είναι χρήσιμο μόνο αν καταφέρει να μη χαθεί.
Η καρδιά μου είναι χρήσιμη μόνο αν καταφέρει να μη ραγίσει.
Λοιπόν, απ' ό,τι φαίνεται, έχω γίνει εντελώς άχρηστη.

Το βλέμμα μου διατρέχει τις σανίδες του δαπέδου κάτω από τα πόδια μου, περιπλανώμενο στο φθαρμένο ξύλο. Η θέα και μόνο του γνώριμου πατώματος με πλημμυρίζει με αναμνήσεις και παλεύω να διώξω τις φευγαλέες εικόνες από μικρά πόδια που πατούσαν πάνω σε μεγάλα με μπότες, καθώς βημάτιζαν στον ρυθμό μιας γνώριμης μελωδίας. Κουνάω πέρα δώθε το κεφάλι μου, προσπαθώντας να αποτινάξω την ανάμνηση από μέσα του, παρότι εύχομαι απεγνωσμένα να μπορούσα να παραμείνω στο παρελθόν, δεδομένου ότι το παρόν μου δεν είναι και πολύ ευχάριστο αυτή τη στιγμή.

...δεκαέξι, δεκαεφτά, δεκαοχτώ...

Χαμογελάω, αγνοώντας τον πόνο που τσιμπά το δέρμα μου.
Σε βρήκα.

Το περπάτημά μου είναι ασταθές και άγαρμπο, ενώ οι πονεμένοι μύες μου ζορίζονται σε κάθε βήμα προς τη φαινομενικά συνηθισμένη σανίδα του πατώματος. Πέφτω στα γόνατα, δαγκώ-

νοντας τη γλώσσα μου ενάντια στον πόνο, και γρατζουνάω το ξύλο με πορφυροβαμμένα δάχτυλα που παλεύω να αγνοήσω.

Το πάτωμα μοιάζει εξίσου πεισματάρικο μ' εμένα, καθώς αρνείται να μετακινηθεί. Θα θαύμαζα την επιμονή του, αν δεν ήταν ένα καταραμένο κομμάτι ξύλο.

Δεν έχω χρόνο γι' αυτό. Πρέπει να φύγω από δω.

Ένας ήχος απογοήτευσης ξεφεύγει απ' τον λαιμό μου και μετά ανοιγοκλείνω τα μάτια μου μπροστά στη σανίδα, μουρμουρίζοντας: «Θα έπαιρνα όρκο ότι εσύ είσαι η μυστική θυρίδα. Δεν είσαι η δέκατη ένατη σανίδα του πατώματος από την πόρτα;»

Αγριοκοιτάζω το ξύλο, ώσπου ένα υστερικό γέλιο ξεφεύγει από τα χείλη μου και γέρνω το κεφάλι μου προς τα πίσω για να το κουνήσω πέρα δώθε απέναντι στο ταβάνι. «Μα την Πανούκλα, τώρα μιλάω στο πάτωμα», μουρμουρίζω, ακόμα μια απόδειξη ότι χάνω τα λογικά μου. Αν και, βέβαια, δεν έχω κανέναν άλλον να μιλήσω.

Έχουν περάσει τέσσερις μέρες αφότου επέστρεψα παραπαίοντας στο πατρικό μου, στοιχειωμένη και μισοπεθαμένη. Κι όμως, τόσο το μυαλό όσο και το σώμα μου κάθε άλλο παρά έχουν θεραπευτεί.

Μπορεί να ξέφυγα απ' τον Θάνατο σε κάθε χτύπημα του σπαθιού του βασιλιά, ωστόσο κατάφερε να σκοτώσει ένα κομμάτι του εαυτού μου εκείνη την ημέρα μετά την τελευταία Δοκιμασία. Τα λόγια του μ' έκοψαν βαθύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε ποτέ να κόψει η λεπίδα του, χαράσسونτάς με με ψήγματα αλήθειας, καθώς έπαιζε μαζί μου, με κορόιδευε, μου έλεγε για τον θάνατο του πατέρα μου μ' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του.

«Δε θέλεις να μάθεις ποιος σκότωσε τον πατέρα σου;»

Ένα ρίγος διαπερνά τη σπονδυλική μου στήλη, ενώ η ψυχρή φωνή του βασιλιά αντηχεί στο κρανίο μου.

«Ας πούμε ότι η πρώτη σου συνάντηση με πρίγκιπα δεν ήταν όταν έσωσες τον Κάι στο καλντερίμι».

Αν η προδοσία ήταν όπλο, μου το χάρισε εκείνη τη μέρα, καρφώνοντας την αμβλεία λεπίδα στη ραγισμένη μου καρδιά. Ξεφυσάω μια τρεμάμενη ανάσα, αποδιώχνοντας τις σκέψεις μου για το αγόρι με τα γκριζα μάτια που είναι εξίσου διαπεραστικά με το σπαθί που το είδα να καρφώνει στο στήθος του πατέρα μου πριν από πολλά χρόνια.

Καθώς σηκώνομαι τρεκλίζοντας, μετατοπίζω το βάρος μου στις διπλανές σανίδες, προσπαθώντας ν' ακούσω κάποιο ενδεικτικό τρίξιμο, ενώ περιστρέφω άσκοπα το ασημένιο δαχτυλίδι στον αντίχειρά μου. Το σώμα μου πονάει παντού και νιώθω ακόμα και τα κόκαλά μου πολύ εύθραυστα. Τα τραύματα που κέρδισα τόσο από την τελευταία Δοκιμασία όσο και από τη μάχη μου με τον βασιλιά έτυχαν βιαστικής φροντίδας, αποτέλεσμα των τρεμάμενων δαχτύλων και των σιωπηλών λυγμών που άφησαν την όρασή μου θολή και τα ράμματα πρόχειρα.

Αφότου έφυγα κουτσαίνοντας από τη Στρογγυλή Αρένα προς το Στενό του Διαγουμά, κατέληξα στο λευκό χαμόσπιτο που αποκαλούσα σπίτι μου και το οποίο η Αντίσταση αποκαλούσε αρχηγείο. Όμως με υποδέχτηκε ένα κενό. Δεν υπήρχαν οικεία πρόσωπα να γεμίζουν το μυστικό δωμάτιο κάτω από τα πόδια μου, αφήνοντάς με μόνη μου με τον πόνο και τη σύγχυσή μου.

Με άφησαν μόνη –και είμαι μόνη– να τακτοποιήσω το χάος που είναι το σώμα μου, το μυαλό μου, η ματωμένη καρδιά μου.

Το ξύλο από κάτω μου βογκάει. Χαμογελάω.

Άλλη μια φορά πέφτω στο πάτωμα, σηκώνοντας μια σανίδα για να αποκαλύψω μια σκοτεινή θυρίδα από κάτω. Κουνάω πέρα δώθε το κεφάλι μου, μουρμουρίζοντας: «Είναι η δέκατη

ένατη σανίδα του πατώματος από το παράθυρο, όχι από την πόρτα, Πείντιν...»

Απλώνω το χέρι μου στο σκοτάδι και τα δάχτυλά μου κλείνουν γύρω από την άγνωστη λαβή ενός στιλέτου.

Η καρδιά μου πονά περισσότερο από το σώμα μου, γιατί εύχομαι να νιώσω τη στριφογυριστή ατσάλινη λαβή του όπλου του πατέρα μου στην παλάμη μου.

Όμως προτίμησα την αιματοχυσία από το συναίσθημα, όταν έριξα την αγαπημένη μου λεπίδα στον λαιμό του βασιλιά. Και το μόνο για το οποίο μετανιώνω είναι ότι τη βρήκε... εκείνος, υποσχόμενος να μου την επιστρέψει μόνο όταν θα την καρφώσει στην πλάτη μου.

Κενά μπλε μάτια βλεφαρίζουν μπροστά μου στην αντανάκλαση της γυαλιστερής λεπίδας που σηκώνω στο φως, ξεφηνιάζοντάς με αρκετά ώστε να ανακόψουν τις γεμάτες μίσος σκέψεις μου. Το δέρμα μου είναι διάσπαρτο από τομές, γεμάτο σκισίματα. Ξεροκαταπίνω στη θέα της χαρακιάς που κατεβαίνει στο πλάι του λαιμού μου, γλιστρώντας τα δάχτυλά μου πάνω στο τραχύ δέρμα. Κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι μου, χώνω το στιλέτο στην μπότα μου, καταχωνιάζοντας μαζί του την τρομαγμένη μου αντανάκλαση.

Εντοπίζω ένα τόξο και τη φαρέτρα με τα αιχμηρά βέλη του κρυμμένα στη θυρίδα και η σκιά ενός θλιμμένου χαμόγελου περνάει από το πρόσωπό μου, καθώς θυμάμαι τον πατέρα μου που με μάθαινε να σημαδεύω, με μοναδικό στόχο το ροζιασμένο δέντρο πίσω από το σπίτι μας.

Περνώντας το τόξο και τη φαρέτρα στην πλάτη μου, ψαχουλεύω ανάμεσα στα υπόλοιπα όπλα που είναι κρυμμένα κάτω από το πάτωμα. Αφότου ρίξω μερικά αιχμηρά μαχαίρια στο σακιδιό μου, όπου συναντούν τις μερίδες φαγητού, την κουβέρ-

τα, τα παγούρια νερού και το τσαλακωμένο πουκάμισο που είχα βάλει βιαστικά μέσα, σηκώνομαι με δυσκολία.

Ποτέ δεν έχω ξαναιώσει τόσο εύθραυστη, τόσο πληγωμένη. Η σκέψη με εξοργίζει, με κάνει να τραβήξω ένα μαχαίρι από τη μέση μου και να θέλω να το καρφώσω στον φθαρμένο ξύλινο τοίχο μπροστά μου. Καυτός πόνος διαπερνά το σηκωμένο χέρι μου όταν το σημάδι πάνω από την καρδιά μου τεντώνεται με την κίνηση.

Μια υπενθύμιση. Μια ένδειξη αυτού που είμαι. Ή, μάλλον, αυτού που δεν είμαι.

Κ όπως Κοινή.

Εκτοξεύω το μαχαίρι κι αυτό καρφώνεται στο ξύλο ενώ σφίγω τα δόντια μου. Η ουλή τσούζει, καμαρώνοντας για την ατελείωτη ύπαρξή της στο σώμα μου.

«...θα αφήσω το σημάδι μου πάνω στην καρδιά σου, σε περίπτωση που ξεχάσεις ποιος σου τη ράγισε».

Πλησιάζω τη λεπίδα, έτοιμη να την τραβήξω από τον τοίχο, όταν η σανίδα κάτω από το πόδι μου τρίζει, τραβώντας την προσοχή μου. Παρότι γνωρίζω πως οι σαθρές σανίδες του πατώματος κάθε άλλο παρά ασυνήθιστες είναι στα σπίτια των φτωχογειτονιών, η περιέργειά μου με κάνει να σκύψω για να το ερευνησω.

Αν κάθε σανίδα που τρίζει ήταν μια θυρίδα, το πάτωμά μας θα ήταν γεμάτο από δαύτες...

Το ξύλο ανασηκώνεται και τα φρύδια μου κάνουν το ίδιο, ανεβαίνοντας στο μέτωπό μου σοκαρισμένα. Αφήνω ένα ξερό γέλιο καθώς απλώνω το χέρι μου στις σκιές της θυρίδας που δεν ήξερα ότι υπήρχε.

Τι χαζό εκ μέρους μου να πιστέψω ότι η Αντίσταση ήταν το μόνο μυστικό που έκρυβε από μένα ο πατέρας μου...

Τα δάχτυλά μου αγγίζουν το φθαρμένο δέρμα προτού ανασύρω ένα μεγάλο βιβλίο, γεμάτο χαρτιά που απειλούν να ξεχυθούν από μέσα του. Το ξεφυλλίζω, αναγνωρίζοντας τον ακαταλαβίστικο γραφικό χαρακτήρα ενός γιατρού.

Το ημερολόγιο του πατέρα μου.

Το χώνω στο σακιδιό μου, γνωρίζοντας ότι δεν έχω τον χρόνο ή την ασφάλεια που απαιτείται για να μελετήσω το έργο του τώρα. Βρίσκομαι εδώ πολύ μεγάλο διάστημα, έχω περάσει πάρα πολλές μέρες τραυματισμένη, αδύναμη και αγωνιώντας ότι θα με βρουν.

Ο Ορατικός που με είδε να δολοφονώ τον βασιλιά έχει πιθανότατα προβάλει αυτή την εικόνα σε ολόκληρο το βασίλειο. Πρέπει να φύγω από την Ίλια κι έχω ήδη σπαταλήσει το προβάδισμα που... εκείνος τόσο γενναιόδωρα μου χάρισε.

Κατευθύνομαι προς την πόρτα, έτοιμη να ξεγλιστρήσω στους δρόμους, όπου μπορώ να εξαφανιστώ στο χάος που είναι το Στενό του Διαγουμά. Από κει θα προσπαθήσω να διασχίσω την Έρημο της Καμίνου με προορισμό την πόλη Ντορ, όπου οι Ελίτ δεν υπάρχουν και οι Κοινοί είναι το μόνο που ξέρουν.

Πλησιάζοντας την πόρτα και τον ήσυχο δρόμο πέρα από αυτήν...

Σταματάω απότομα, με το χέρι τεντωμένο.

Ησυχία.

Είναι σχεδόν μεσημέρι, πράγμα που σημαίνει ότι το Στενό του Διαγουμά και οι γύρω δρόμοι θα έπρεπε να είναι ένα συνονθύλευμα από εμπόρους που βρίζουν και παιδιά που τσιρίζουν, καθώς οι φτωχογειτονιές σφύζουν από χρώματα και φασαρία.

Κάτι δεν πάει καλά...

Η πόρτα τρέμει, καθώς κάτι –κάποιος– προσκρούει πάνω

της από την εξωτερική πλευρά. Αναπηδώ προς τα πίσω, με τα μάτια μου να τριγυρίζουν στο δωμάτιο. Σκέφτομαι να κατέβω από τη μυστική σκάλα στο δωμάτιο από κάτω όπου γίνονταν οι συναντήσεις της Αντίστασης, όμως η σκέψη ότι θα με στριμώξουν εκεί πέρα με ανατριχιάζει. Τότε είναι που το βλέμμα μου πέφτει στο τζάκι και αναστενάζω ενοχλημένη, παρά την τρέχουσα κατάσταση μου.

Πώς γίνεται να βρίσκομαι πάντα σε μια καμινάδα;

Η πόρτα σπάει με κρότο προτού προλάβω να σκαρφαλώσω στα μισά της βρόμικης στενωπού, με τα πόδια μου τοποθετημένα εκατέρωθεν στα τοιχώματα, ενώ τούβλα μπήγονται στην πλάτη μου.

Ένας Κραταιός.

Μόνο ένας Ελίτ με εκπληκτική δύναμη θα μπορούσε να σπάσει τόσο γρήγορα την αμπαρωμένη πόρτα μου. Ο ήχος από βαριές μπότες με κάνει να υποθέσω ότι πέντε Αυτοκρατορικοί μόλις εισέβαλαν στο σπίτι μου.

«Μη στέκεστε. Ψάξτε το μέρος και πείστε με ότι είστε χρήσιμοι».

Ένα ρίγος διατρέχει τη ραχοκοκαλιά μου στο άκουσμα αυτής της ψυχρής φωνής, αυτής που έχω ακούσει να ηχεί τόσο σαν χάδι όσο και σαν εντολή. Μαρμαρώνω, γλιστρώντας ελαφρώς χαμηλότερα στην καπνισμένη επιφάνεια του τοίχου.

Είναι εδώ.

Η φωνή που ακολουθεί είναι τραχιά και ανήκει σε έναν Αυτοκρατορικό. «Ακούσατε τον Εκτελεστή! Κουνηθείτε!»

Τον Εκτελεστή...

Δαγκώνω τη γλώσσα μου για να μην αφήσω ένα πικρό γέλιο ή μια κραυγή, δεν είμαι σίγουρη τι από τα δύο. Το αίμα μου βράζει στο άκουσμα του τίτλου, θυμίζοντάς μου όλα όσα έχει

κάνει, καθετί κακό που έχει διαπράξει στη σκιά του βασιλιά. Πρώτα για τον πατέρα του και τώρα για τον αδελφό του – χάρι σ' εμένα που τον απάλλαξα από τον πρώτο.

Μόνο που δε μ' ευχαριστεί. Όχι. Αντ' αυτού, ήρθε να με σκοτώσει.

«Ίσως, όταν σε ξεφορτωθώ, να ξαναβρώ το κουράγιο μου. Οπότε σου δίνω το προβάδισμα».

Σιγά το καλό που μου έκανε το προβάδισμά του.

Δεν μπορώ να διακινδυνεύσω να ακουστώ σκαρφαλώνοντας στην καμινάδα, οπότε περιμένω, ακούγοντας τα βαριά βήματα που κινούνται στο σπίτι αναζητώντας με. Τα πόδια μου αρχίζουν να τρέμουν, καθώς ζορίζονται να με κρατήσουν όρθια, ενώ κάθε μου πληγή με κάνει να μορφαίω από τον πόνο.

«Ελέγξτε τις βιβλιοθήκες στο γραφείο. Πρέπει να υπάρχει ένα μυστικό πέρασμα πίσω από κάποια», διατάζει στεγνά ο Εκτελεστής, που ακούγεται... βαριεστημένος;

Άλλη μια φορά πιάνω τον εαυτό μου να σφίγγεται. Κάποιο μέλος της Αντίστασης πρέπει να ομολόγησε αυτό το μικρό μυστικό αφότου αυτός το βασάνισε για να το αποκαλύψει. Ο σφυγμός μου επιταχύνεται στη σκέψη της μάχης μετά την τελευταία Δοκιμασία στη Στρογγυλή Αρένα, όταν Κοινοί, Θανατικοί και Αυτοκρατορικοί συγκρούστηκαν σε μια αιματηρή συμπλοκή.

Μια αιματηρή συμπλοκή, της οποίας την έκβαση ακόμη αγνώω.

Τα βήματα των Αυτοκρατορικών απομακρύνονται και οι ήχοι της αναζήτησής τους εξασθενούν, καθώς κατεβαίνουν τις σκάλες και μπαίνουν στο δωμάτιο αποκάτω.

Ησυχία.

Κι όμως, ξέρω ότι αυτός εξακολουθεί να βρίσκεται σ' αυτό το δωμάτιο. Μας χωρίζουν μόνο λίγα μέτρα. Μπορώ να αισθαν-

θώ την παρουσία του, όπως ακριβώς έχω αισθανθεί τη ζέστη του σώματός του πάνω στο δικό μου, τη ζέστη του γκριζου βλέμματός του καθώς περνούσε από πάνω μου.

Μια σανίδα του πατώματος τρίζει. Πλησιάζει. Τρέμω από θυμό, ενώ η εκδίκηση κυλάει στο αίμα μου και θέλω απεγνωσμένα να χύσω το δικό του. Ευτυχώς δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του, γιατί, αν έβλεπα εκείνα τα ηλίθια λακκάκια του αυτή τη στιγμή, δε θα μπορούσα να συγκρατηθώ και να μην προσπαθήσω να τα ξεριζώσω από το πρόσωπό του.

Αντ' αυτού σταθεροποιώ την αναπνοή μου, γνωρίζοντας ότι, αν παλέψω μαζί του τώρα, η οργή μου δε θα είναι αρκετή για να τον νικήσω. Και σκοπεύω να νικήσω όταν τελικά θα αντιμετωπίσω τον Εκτελεστή.

«Φαντάζομαι ότι σκεφτόσουν το πρόσωπό μου όταν πέταξες αυτό το μαχαίρι». Η φωνή του είναι σιγανή, στοχαστική και ακούγεται πολύ περισσότερο σαν το αγόρι που ήξερα. Το μυαλό μου κατακλύζεται από αναμνήσεις μ' εκείνον, οι οποίες κάνουν την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. «Έτσι δεν είναι, Πέιντιν;» Και να τη. Η αιχμή επιστρέφει στη φωνή του Εκτελεστή, εξαλείφοντας τον Κάι και αφήνοντας στη θέση του έναν διοικητή.

Η καρδιά μου σφυροκοπάει στα πλευρά μου.

Δεν μπορεί να ξέρει ότι είμαι εδώ. Πώς θα μπορούσε να...

Ο ήχος μιας λεπίδας που ξεκολλά από θρυμματισμένο ξύλο με πληροφορεί ότι τράβηξε το μαχαίρι μου από τον τοίχο. Ακούω έναν γνώριμο ήχο σαν τίναγμα και σχεδόν μπορώ να τον φανταστώ να στριφογυρίζει ασυναίσθητα το όπλο στο χέρι του.

«Πες μου, αγάπη μου, με σκέφτεσαι συχνά;» Η φωνή του είναι ένας ψίθυρος, σαν τα χείλη του να ήταν κολλημένα στ' αυτά μου. Ανατριχιάζω, ξέροντας ακριβώς πώς είναι αυτή η αίσθηση.

Αν γνωρίζει ότι είμαι εδώ, τότε γιατί δεν έχει...

«Στοιχειώνω τα όνειρά σου, τυραννώ τις σκέψεις σου, όπως εσύ τις δικές μου;»

Μου κόβεται η ανάσα.

Άρα, δεν ξέρει ότι είμαι εδώ, όχι με σιγουριά.

Μου το φανέρωσε η παραδοχή του.

Όντας μία Κοινή που εκπαιδεύτηκε και εξελίχθηκε σε Μέντιουμ, ο πατέρας μου με δίδαξε να διαβάζω τους ανθρώπους, να συλλέγω πληροφορίες και παρατηρήσεις σε διάστημα δευτερολέπτων.

Και είχα πολύ περισσότερα από μερικά δευτερόλεπτα για να διαβάσω τον Κάι Άζερ.

Έχω κοιτάξει πίσω από τις πολλές μάσκες και τα προσωπεία του, βλέποντας το αγόρι που κρύβεται πίσω τους και γνωρίζοντάς το, φτάνοντας να νοιάζομαι γι' αυτό. Και με όλη την προδοσία που υπάρχει πλέον ανάμεσά μας, ξέρω πως δε θα δήλωνε ότι με βλέπει στα όνειρά του, αν ήξερε ότι απορροφώ κάθε λέξη.

Ακούω την ειρωνεία στη φωνή του καθώς αναστενάζει. «Πού είσαι, μικρό Μέντιουμ;»

Το παρατσούκλι που μου αποδίδει είναι για γέλια, δεδομένου ότι αυτός και το υπόλοιπο βασιλείο γνωρίζουν πλέον ότι κάθε άλλο παρά Μέντιουμ είμαι. Κάθε άλλο παρά Ελίτ.

Τίποτε άλλο από μια Κοινή.

Η κάπνα γαργαλάει τη μύτη μου και αναγκάζομαι να τη σφίξω με το χέρι μου για να συγκρατήσω ένα φτέρνισμα, πράγμα που μου θυμίζει τις πολλές νύχτες που έκλεβα από τα μαγαζιά γύρω απ' το Στενό του Διαγουμά προτού το σκάσω μέσα από στενόχωρες καμινάδες.

Στριμωγμένη. Παγιδευμένη. Στα πρόθυρα της ασφυξίας.

Τα μάτια μου περιφέρονται στα τούβλα που με περιβάλλουν στο σκοτάδι. Ο χώρος είναι τόσο μικρός, τόσο αποπνικτικός, που πολύ εύκολα με κάνει να πανικοβληθώ.

Ηρέμησε.

Η κλειστοφοβία επιλέγει τις χειρότερες στιγμές για να βγει στην επιφάνεια και να μου θυμίσει την αδυναμία μου.

Ανάπνευσε.

Παίρνω ανάσα. Βαθιά ανάσα. Το χέρι που εξακολουθεί να σφίγγει τη μύτη μου έχει μια αμυδρή μυρωδιά μετάλλου – οξεία και έντονη, που τσιγκλάει τη μύτη μου.

Αίμα.

Απομακρύνω το τρεμάμενο χέρι από το πρόσωπό μου και, παρότι δεν μπορώ να διακρίνω το πορφυρό χρώμα που κηλιδώνει τα δάχτυλά μου, ουσιαστικά το νιώθω κολλημένο πάνω μου. Υπάρχει ακόμη αίμα κάτω από τα σπασμένα νύχια μου και δεν ξέρω αν είναι δικό μου, του βασιλιά ή...

Παίρνω μια ανάσα, προσπαθώντας να συνέλθω. Ο Εκτελεστής βρίσκεται υπερβολικά κοντά μου, βηματίζοντας στο πάτωμα, με το ξύλο να βογκάει κάτω από τα πόδια του σε κάθε βήμα.

Αν με πιάσουν επειδή άρχισα να κλαψουρίζω, θα είναι εξίσου ντροπιαστικό με το να με πιάσουν επειδή φτερνίστηκα.

Και αρνούμαι να κάνω οτιδήποτε από τα δύο.

Κάποια στιγμή οι Αυτοκρατορικοί επιστρέφουν με ποδοβολητά στο δωμάτιο που βρίσκεται κάτω από μένα. «Κανένα ίχνος της, υψηλότατε».

Ακολουθεί μια παρατεταμένη παύση προτού η Αυτού Υψηλότητα αναστενάξει. «Όπως το περίμενα. Είστε όλοι σας άχρηστοι». Τα επόμενα λόγια του είναι πιο αιχμηρά από τη λεπίδα που στριφογυρίζει ανέμελα στο χέρι του. «Εξαφανιστείτε!»

Οι Αυτοκρατορικοί δε χάνουν ούτε δευτερόλεπτο προτού ορμήσουν προς την πόρτα και απομακρυνθούν απ' αυτόν. Δεν τους κατηγορώ.

Αυτός όμως παραμένει εδώ, αφήνοντας μόνο τη σιωπή να απλωθεί ανάμεσά μας. Σφίγγω ξανά το χέρι μου στη μύτη μου και η μυρωδιά του αίματος σε συνδυασμό με τη στενόχωρη καμινάδα κάνει το κεφάλι μου να γυρίζει.

Το μυαλό μου κατακλύζεται από αναμνήσεις – το σώμα μου βουτηγμένο στο αίμα, οι κραυγές μου καθώς προσπαθούσα να το καθαρίσω, καταφέροντας μόνο να βάψω το δέρμα μου σε ένα αρρωστημένο κόκκινο χρώμα. Η θέα και η μυρωδιά τόσο αίματος μου προκάλεσε ναυτία, με έκανε να θυμηθώ τον πατέρα μου να αιμορραγεί στην αγκαλιά μου, το ίδιο και την Αντίνα.

Αντίνα.

Τα δάκρυα τσιμπάνε ξανά τα μάτια μου, αναγκάζοντάς με να απομακρύνω την εικόνα του άψυχου σώματός της στον αμμόδη Λάκκο. Η μεταλλική δυσωδία του αίματος γεμίζει τη μύτη μου και δεν αντέχω άλλο να το μυρίζω, να το βλέπω, να το νιώθω...

Ανάπνευσε.

Ένας βαρύς αναστεναγμός διακόπτει τις σκέψεις μου. Ακούγεται τόσο κουρασμένος όσο νιώθω κι εγώ. «Ευτυχώς που δεν είσαι εδώ», λέει μαλακά, μ' έναν τόνο που δεν πίστευα ποτέ ότι θα ξανακούσω απ' αυτόν. «Γιατί ακόμη δεν έχω βρει το κουράγιο μου».

Και μετά το σπίτι μου τυλίγεται στις φλόγες.

Το βασίλειο της Ίλια βρίσκεται
σε αναταραχή...

Η εκ γενετής Κοινή Πείντιν Γκρέι δολοφόνησε τον βασιλιά και άρχισε την Αντίσταση σε όλη την επικράτεια. Τώρα τρέχει να ξεφύγει από το μοναδικό άτομο προς το οποίο ήθελε να τρέξει.

Ο Κάι Άζερ είναι πλέον ο Εκτελεστής της Ίλια, πιστός στον αδελφό του, Κιτ, τον νέο Βασιλιά. Έχει ορκιστεί να βρει την Πείντιν και να τη φέρει ενώπιον της Δικαιοσύνης.

Διασχίζοντας τη θανατηφόρα Έρημο της Καμίνου και βαθιά μέσα στην εχθρική πόλη Ντορ, ο Κάι καταδιώκει το μοναδικό άτομο που δε θα ήθελε να κυνηγά. Όμως σε μια πόλη χωρίς Ελίτ η ισορροπία μεταξύ κυνηγού και κυνηγημένου ανατρέπεται. Πόσο μακριά θα φτάσει εκείνος για το καθήκον και τι θα κάνει εκείνη για να επιβιώσει;

*Η επική και φλογερή συνέχεια της σειράς Αδύναμη
που σημειώνει παγκόσμια επιτυχία.*

ΨΥΧΟΓΙΟΣ Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5969-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 29655